

se je hitro zjasnilo, ko je videl zopet svoj novi, rudeči dežnik.

Odpotili so se proti domu. Dežnika niso sicer rabili, pa so ga vendar razpeli. Jožek ga je naprej nosil, drugi pa so vojaško korakali po blatu za njim. Jernejček je celó bobnal po svoji tablici. Solnčece je zopet milo sijalo in zlatilo novi dežnik, kateri je bil sedaj še lepši in bolj živih bôj. Glasen smeh in veselo vriskanje se je glasilo daleč okrog. Kaj hočemo, otroci kakor otroci!

Kaj delajo angelji?

II.

Za nas je pa še posebno vesela verska resnica, da ima vsak človek svojega angelja varuha, ki ga povsod spremlja in vedno varuje na duši in na telesu.

Ker je duša toliko imenitnejša memo telesa, pomenimo se tudi mi najprej o tem, kako nas angelj varih varuje na duši.

Tukaj na podobi vidite grdo, ostudno kačo, ki se hoče bližati otroku, da bi ga ostrupila in umorila; toda angelj jo odganja s svojo močno roko, da se mu ne more bližati. Odkar je hudobni duh v kačji podobi premotil naše prve stariše in jih zapeljal v greh, je kača podoba greha in hudobije. Kakor namreč kačji strup, ako ni o pravem času nasprotnega zdravila, umori človekovo telo, tako umori greh njegovo dušo in bi ga pahnil v večno smrt, ako se ne spokori o pravem času.

Angelji nas toraj najprej varujejo greha. Skrbijo, da ne pridemo v slabe družčine ali da se nam ne bližajo hudobni zapeljivci. Skrbno varujejo naše oči, da nam ne škodujejo slabi zgledi hudobnih ljudij; dobro pazijo na naša ušesa, da nam ne bi grde besede omađeževale nedolžne duše itd. — Angelji nas svariijo pred grehom; seveda jih ne slišimo z ušesi, a slišimo jih lahko z duhom, če jih le hočemo poslušati. Ali mar

nisi, mladi čitateljček, že sam tega skusil? Morebiti te je mikalo skrivaj kaj vzeti, pa te je opomnil neki notranji glas: »Nikar ne stôri tega, to je greh in žali neskončno dobrega Boga. Glej, ta skrivnostni glas je bilo svarilo tvojega dobrega angelja! Morda si bil v hudi zadregi in si že sestavljal laž, s katero si boš pomagal, a neki dobrohoten glas ti je rekel: »Nikar se ne zlaži, rajše pretrpi kazen, naj bo še tako trpka!« Glej, zopet to je bil svarilen glas tvojega angelja variha! — Znabiti so te hudobni otroci vabili, da pojdi ž njimi

in da bi še ti žalil ljubega Boga z nespodobnim vedenjem, kakor so že oni vajeni; toda nekaj te je prav resno opominjalo v srcu: »Oh, ljubo dete, če ti je mar tvoja nedolžnost, beži hitro od t.d. takoj zapusti to sprijeno tovarišijo!« Glej, to je bila nujna prošnja tvojega desnega angeljčka, ki bi tako rad od tebe prepodil sleherno kačo greha in hudobije.

Angelji nas pa tudi priganjajo k dobremu. V našem srcu vzbujajo dobre misli in lepe želje; prigovarjajo nam, naj lepo molimo, pridno ubogamo in si na vso moč prizadevamo za lepe čednosti in dobra dela ter vestno porabljammo dragi čas, da bomo mogli

kdaj v nebesa priti. Zato pa tudi tako veselo zapisujejo v knjigo našega življenja vse, kar dobrega storimo iz ljubezni do Boga. Na to sem vas še posebej opozoril precej v začetku leta, ko sem vam razlagal podobico, ki je na čelu našega lista.

V puščavi je živel neki starček daleč proč od onega kraja, kamor je moral hoditi po vodo za vsakdanjo rabo. Nekega dne se gredoč po vodo tako zelo upeha, da skoro omaga. Tu začne sam sebi govoriti: »Ali je pač treba, da se vsak dan toliko trudim; bi-li ne bilo pametnejše, da si zgradim celico blizu studenca?« Ko to premišljuje in snuje take načrte, zasliši nenadno nekoga, ki gre za njim in šteje. Ozrè se nazaj, a ne zagleda nikogar. Pomika se dalje proti studencu in skrivnostnik za njim ne neha šteti; preplašen se zopet ozrè in zagleda visoko, neznano osebo v beli obleki. Puščavnik se zdrzne in strah ga je, ko v tako samotni puščavi zagleda neznano podobo, in v velikem strahu vpraša: »Kdo si in kaj iščeš tukaj?« Prikazen pravi: »Jaz sem angelj Božji, ki sem poslan, da preštejem tvoje stopinje, naj niti jedna ne ostane brez plačila.« Sedaj hipoma izgine. Puščavnika pa je čudovito pokrepčala ta beseda in napravil si je celico še veliko dalje proč od vode.

Tuta nina nana . . .

Tuta nina nana,
Anka je zaspana;
Prej igrava, živa,
Zdaj je nagajiva;
Trudno ji telesce,
Kalno ji očesce;
Ni ga več smehljanja,
K teti se naslanja.
Teta Anko ljubi,
V lice jo poljubi,
Krilce Anki slači.
Ž njo ne veseljači:
Čelce ji prekriža,
Zibki ž njo se bliža,

V zibko jo postavi
In tako ji pravi:
Med krilateci gori
Na nebeškem dvori,
Bog sedi na stoli,
Gleda na te doli:
Svetih družba zbrana,
Kliče mu: hosana!
K Bogu dim se dviga,
V roci mu je knjiga;
Knjiga hrani tista
Dela blaga, čista
Pridnih vseh detičev
Dečkov in deklíčev;